

Ні жінки, ні хати тієї нема

Микола Вінграновський

Ні жінки, ні хати тієї нема,
Старі лиш валяються капці,
Та вітер зі степу несе у лиман
Осіннє насіння акацій.

Та згорблена стежка в глухій кропиві
Показує небо по зорях,
Самі доглядаються груші криві,
Промерзлі калюжі прозорять.

Порипує думу присохлу свою
Потріскана корба кринична,
Та зиркає в двір з дерези-повію
Сім'я молоденька лисича.

Із ферми несуть корови на рогах
Бідони й цистерни молочні,
І пісню про жінку в дощах і снігах
Співають коров'ячі очі.